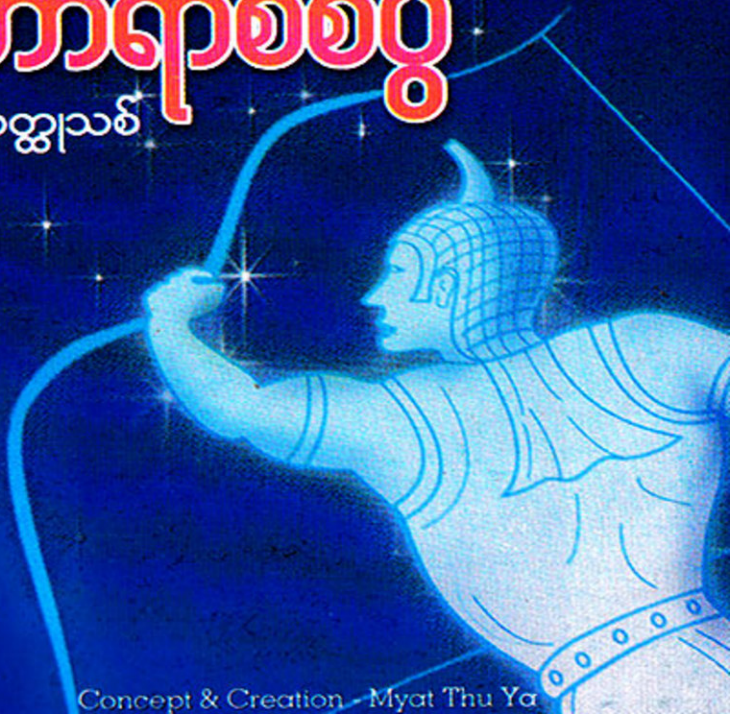

လှိုင်စာပေ

မြပုလဲခင် ကြယ်တာရာစစ်ပွဲ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အပိုင်း(၁)

မိသားစုဆုံနေကျထမင်းစားပိုင်းတွင် မိမိလိုအပ်ချက်များကို ဖခင်ထံ တောင်းဆိုပူဆာရသောအခါ သူတို့ မောင်နှမ အလွန်ပျော်ရွှင်တတ်ကြ သည် ။

သို့သော် ...

ဖခင်က သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို သူတို့ ထံဖွင့်ဟလိုက်သောအခါ သူတို့ မပျော်ရွှင်နိုင်ကြတော့ချေ။

‘မီးကြီး သားကြီးနဲ့ သားငယ်ကို ဖေဖေ ပြောစရာတစ်ခုရှိနေတယ်’

‘ဘာလဲ ဖေကြီးက မေမေသစ်သစ် ရှာပေးတော့မယ်လို့ ပြောမလို့ လားဟင် ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်း တာပဲ’

အငယ်ကောင် လမင်းသိုက်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း အရွတ်အနောက်နှင့် စကားဦးသန်းသလို ပြော လိုက်သည် ။

ဖခင်က ပြုံးကာ ..

‘ဟုတ်တယ် သားငယ် မင်းနောက်ပြော ပြောပေမယ့် ဖေကြီးက တ ကယ်အတည်ပြောရတော့ မယ်’

‘ဟင်’

အကြင်နာသိုက် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ အာမေဠိတ် သံပါ ထွက်သွားသည်။ ။

သူတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ။

စက္ကန့်အနည်းငယ်တော့ ကြာသွားသည်။ ။

သို့သော် အခြေအနေကို ချက်ချင်းထိန်းလိုက်နိုင်သူမှာ လည်း လမင်း သိုက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

‘ဟုတ်လား ဖေကြီး ဘယ်သူလဲ ဘယ်တော့လဲ သားတို့ သမီးတို့ ဝတ္တ ရားရှိတဲ့ အတိုင်း ဘယ်လို မြန်းပေးရမှာ လဲ’

အကြင်နာသိုက်၏ မျက်စောင်းက လမင်းသိုက်ပေါ်သို့ အော်တိုမက် တစ်ကျရောက်သွားလေ သည်။ ။ နေမင်းသိုက်က ..

‘ညီလေး စကားကောင်းကောင်း ပြောကွာ ဖေကြီးစကားကို ဆုံး အောင် နားထောင်ပါဦး’

‘ဖေကြီးယူမယ့်မိန်းမက အပျိုကြီးပဲ ဖေကြီးရဲ့ ငယ်ရည်းစားပဲ’

‘ဟင်’

ဒါကြောင့်ကိုးဟု အကြင်နာသိုက်ရင်ထဲ၌ မိခင်ကို စာနာစိတ် သနား စိတ်တို့ က ယခုမှ တစ်မုံစိမ့် ဝင်ရောက် လာလေပြီ။

မိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် မှာ ၅နှစ်ကျော်သွားလေပြီ။

မုဆိုးဖိုဘဝနှင့်နေထိုင်ခဲ့သောဖခင်ကိုပဲ သနားရမလား။

မိခင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ပ ထမဦးဆုံး သံသယဝင်လာ သည်။ ။

စကားနည်းကာ အတွေးလေးနှင့်သာ နေတတ်သော မိခင်၏ ရင်ထဲ

သောကများ နှင့်ပြည့်နှက်ကာ ခံစားပြီး (Heart Attack) နှလုံးရောဂါ ဖောက်ပြန်မှုဖြင့် ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားရခြင်းကို ယခုမှ သံသယ ဝင်မိသည်။ မိခင်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေရှိခဲ့သလားဟု ...

‘မီးကြီး အကြင်နာ’

‘ဖေကြီးကို နားလည်ပေးဖို့ နဲ့ ဖေကြီးတို့ ဘဝထဲကိုဝင်လာရမယ့် မမအဲ .. မမဆိုတာ ဖေကြီး ယူမယ့် ဒေါ်မင်းမမမြတ်ပဲ။ သူက ဖေကြီးထက် ၂နှစ်ကြီးတယ် ဖေကြီးက ငယ်စဉ်ကတည်းက မမပဲခေါ်တော့ နှုတ်ကျိုးနေပြီ’

ဖြစ်ရလေ ဖေကြီးရယ် ..

ကိုယ့်ထက်လည်း ကြီးတဲ့ သူကိုများ ဖေကြီးတောင် (၄၁)ဆိုလျှင် ဟိုမိန်းမသည် (၄၃)နှစ်ပေါ့။

အကြင်နာရင်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်လာသည်။

ဝမ်းနည်းစိတ်က မျက်ရည်လည်ချင်လာသော်လည်း မာန်ဖြင့် မျက်ရည်မကျစေရန် ထိန်းထား လိုက်သည်။

‘သားငယ် စာမေးပွဲအပြီးကိုစောင့်နေတာ စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုတော့ ဖေကြီးဖွင့်ပြောတာ။ ရှေ့အပတ်ထဲ ဖေကြီးတို့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးမယ် ပြီးရင် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေလောက်ကို ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ညစာကျွေးလိုက်ရုံပါပဲ’

‘မီးကြီးနဲ့ သားကြီး သားငယ်တို့ ကို ဖေကြီးအသိပေးတာပဲ’

‘ဖေကြီးက မီးတို့ ဆန္ဒကိုယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဖေကြီးဆုံးဖြတ်ပြီး သားကို အသိပေးနေတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဖေကြီးဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြောပြတာ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးရင် လိုက်ဖို့ မလိုဘူး ညစာစားပွဲတော့ မီးကြီးသူငယ်ချင်းတွေအတွက်ရယ် သားကြီး သားငယ် တစ်ဝိုင်းစီနဲ့ ၃ ဝိုင်း စီစဉ်ထား တယ်။ မမကလည်း ၂ ဝိုင်းပဲယူတယ်။ ဖေကြီးက ၄ ဝိုင်းဆိုတော့ ၉ ဝိုင်းလောက်ပဲ’

‘ကောင်းပါတယ် ဖေကြီး .. ကျွန်တော်တို့ အမေသစ်ကို ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲ’

‘လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့ နေ့ အိမ်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်လာမယ် အဲဒီတော့ တွေ့ရမယ် လာမယ့်အင်္ဂါ နေ့ကို ဖေကြီးရွေးထားတယ်’

သူတို့ မောင်နှမသုံးယောက် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည် ။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် လမင်းသိုက်က ..

‘ဖေကြီးကလည်း ခမ်းခမ်းနားနား ဆီဒိုးနားတို့ ဘာတို့ မှာ လုပ်ပါလားဗျာ’

‘ဒီကိစ္စမျိုးမှာ မိန်းမသားကိုဦးစားပေးရတယ် သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပေါ့ မမက အဲဒီမှာ ကုန်ကျမယ့် ငွေကို ဘိုးဘွားရိပ်သာနဲ့ သံဃာ့ဆေးရုံ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ သွားလှူမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအခါ သားတို့လိုက်ခဲ့ပေါ့’

‘အား .. မျက်နှာပူတယ် ဖေကြီးတို့ ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားကြ။ မင်္ဂလာဦးဆိုတာ ဇနီးမောင်နှံအသစ်စက်စက် ၂ ယောက်တည်းပဲ ကောင်းပါတယ် ဟန်းနီးမွန်းရော ဘယ်ထွက်ဦးမှာ လဲ’

‘သားတို့ မီးကြီးတို့ ပါ လိုက်ခဲ့ဖို့ စီစဉ်ပြီးသား တောင်ကြီးဘက်ပေါ့ ဟန်းနီးမွန်းမဟုတ်ပါဘူး မိသားစုဘုရားဖူးခရီးနော် မီးကြီး’

‘မလိုက်ဘူး’

အကြင်နာသိုက်က မကျေနပ်ချက်ကို စတင်ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

‘ဟင် ကလောခြံထဲမှာ နွေရာသီသွားနေရရင် ကောင်းမှာ ပဲဆို
မီးကြီးပဲပြောပြီးတော့ အခု ဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

ဖခင်က အပြုံးမပျက် သူ့အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

‘မကျေနပ်တာ’

‘မကြီးကလည်း ’

အေးဆေးသော နေမင်းသိုက်က သူ့အား မကျေနပ်သလိုလှမ်းကြည့်
ကာ ဟန့်တား လိုက်လေ သည်။ ။

‘မီးကြီး တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာဟာ သဘာဝပဲ ဖေကြီးနဲ့ မမ
ပြန်တွေ့တာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးနဲ့ မမက သားငယ် ဆယ်
တန်းဖြေပြီးမှ ပဲလို့ စဉ်းစားပြီး ဒီအချိန်အထိ ဆိုင်းငံ့နေခဲ့တယ် မမက
သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်း၊ အသိအမှတ်မပြုခြင်းကိုခံ
ယူပြီး ဖေကြီးကို လက်ထပ်ရမှာ ဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်းက မမဘက်မှာ ပဲရှိ
တယ်’

မမချင်း မိုးမွန်နေသောဖခင်ကို အကြင်နာသိုက် မကျေမနပ်ဖြစ်မိ
လေသည်။ ။

‘ဒီလိုဆို ဖေကြီးဘက်က ပိုပြီးတော့တောင် တာဝန်ရှိသေးတယ် ခမ်း
ခမ်းနားနားကို မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးသင့်တာ ဆီဒိုးနားတို့ ဘာတို့ မှာ ပေါ့’

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော မောင်ငယ် လမင်းသိုက်၏ ခေါင်းကို
တောက်ခနဲနေအောင် ခေါက်လိုက်ချင်သည်။ ။

မီးလောင်ရာ လေပင့်လုပ်သည် ဟု အကြင်နာသိုက်တွေးကာ နဂါးမျှ

က်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘သားငယ်လိုပဲ ဖေကြီးလည်း ပြောတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ မမကိုက ဂုဏ်ပကာသနကို မမက်မောတတ် ဘူး လူပုံစံကလည်း အေးအေးပဲနေတတ်တယ် ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးကတော့ ထက်မြက်တယ်’

အကြင်နာသိုက် သည်းမခံနိုင်တော့။

မမဋီကာ မမဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်းဖွင့်၍ မဆုံးနိုင်သောဖခင်ကို နှုတ်လှန်ထိုးမိတော့မည်။

သို့ဆိုလျှင် သားသမီးဖြစ်သောသူမှာ သာ ငရဲရမည်ဟု ဘာသာရေးအဆုံးအမနှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော အကြင်နာသိုက် နားလည်လေရာ ..

‘ဖေကြီး ပြောစရာကုန်ပြီလား’

ဖခင်က သူ့အား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

‘နိဂုံးပဲကျန်တော့တယ် မီးကြီး သည်းခံနားထောင်ပေးပါ’

ဖခင်က နူးညွတ်သောလေသံနှင့် သူ့အား ပြောလိုက်သောအခါ အကြင်နာသိုက် ဆန့်ကျင်၍ မရ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

‘မမရောက်လာတဲ့ အခါ အမေနေရာကို အစားမထိုးနိုင်ချင်နေပါ။ အဒေါ်သားချင်းတစ်ယောက် လိုဖြစ်စေ၊ ဘာသာရေးအရ အသက် ဂုဏ်ဝါကိုထောက်ထားသောအားဖြင့် နှုတ်လှန်ထိုးခြင်း၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောဆိုခြင်းတို့ ကိုရှောင်ပေးပါ။ မကျေနပ်တာရှိရင် ဖေကြီးနဲ့ ခုလိုပဲ မိသားစုထမင်းစားဝိုင်းမှာ ဖြစ်စေ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ယောက်ချင်းဖြစ်စေ တိုင်နိုင် ဆွေးနွေးနိုင်တယ်’

အကြင်နာသိုက် ဘာမှ စောဒကမတက်။ ရင်ထဲ၌ သာ စောဒကပေါင်းများစွာ တက်နေသည်။ ။

လင်မယားကြား ဝင်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား။

မယားစကား တစ်ခဏလား တစ်ညလားဆိုတာရှိနေတာပဲ။

ဖေကြီးက သူ့မိန်းမကိုပဲ အကောင်းမြင်မှာ မယားစကားပဲ အောင်မှာပေါ့ ...

မိထွေးဆိုကတည်းက ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။

ဘယ်မိထွေးကောင်းဖူးသလဲ ကိသာဂေါတမိကလွဲရင်ပေါ့ ..

စသည် ဖြင့် ..

အကြင်နာသိုက် ရင်ထဲ၌ ဖခင်ကိုပြန်ပြောနေမိသည်။ ။

နှုတ်ကတော့ ဘာမှ မပြော။

မပြောဟု ဆိုသော်လည်း နှုတ်ခမ်းသည် ဂဠုန်နှုတ်သီးလိုတော့ ချွန်နေပေလိမ့်မည်။

‘ဖေကြီးရာ သားတို့ နားလည်ပါတယ် ဖေကြီးရွေးချယ်တဲ့ မိန်းမပဲဗျာ မတော်ဘဲ မရှိပါဘူး’

‘တော်တာထက် ကောင်းဖို့ လိုတယ်ဟဲ့ အငယ်ကောင်ရဲ့ နင်က မသိဘဲ ဇွတ်မပြောနေနဲ့ ။ တော်တာက သူ့အတွက်ပဲသူ့အစွမ်းကုန်တော်ချင်တော်မယ် ကောင်းတယ်ဆိုတာက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မီးကြီးပြောတာမှန်ပါတယ် မမဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားစောင့်ထိန်းတဲ့ မိန်းမ ကောင်းပါ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေထဲမှာ မှ စိတ်ကောင်းရှိခြင်းဟာ သူ့ရဲ့ စရိုက်ပဲ မမကိုမြင်ရင် မီးကြီး ချစ်မှာ ပါ’

‘ဟင့်အင်း ဒါတော့ ဖေကြီး မီးကိုပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူးနော် မီးရဲ့ စိတ်ကို ဖေကြီးအမိန့်ပေးလို့ မရဘူးနော်’

ဖေကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ဖေကြီးပြုံးလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျက်သရေရှိခြင်းအပေါ်၌ ချောမောခြင်းပါ ဖြည့်စွက်သွားလေ သည်။ ။ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းလေးများ ပေါ်လာပြီး မေးစေ၌ အရာရှိနေသော ကွဲကြောင်းလေးဟာ ထင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး လူချောကြီးတစ်ဦးအသွင်ဖြင့် ထင်းခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ။

‘အင်းပါဗျာ ဖေကြီး မီးကြီးနဲ့ သားတို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးကို မပိုင်စိုးပါဘူး၊ အမိန့်မပေးပါဘူး၊ လမ်းညွှန်ပြရုံပါပဲ။ မကောင်းတဲ့ ဘက် မကောင်းတဲ့ စိတ်တွေ မဝင်ရောက်သွားစေဖို့ ညွှန်ပြပေးရုံပါပဲ။ ကိုင်း စကားကောင်းနေတာနဲ့ ဖေကြီး ညစာစားပွဲသွားစရာရှိနေတယ် သွားလိုက်ဦးမယ် ကိုး နာရီထက် နောက်မကျဘူး သားကြီးနဲ့ သားငယ် ညဘက် အပြင်ထွက်စရာရှိရင် မတ်စေ့နဲ့ ပဲ သွားရမယ်နော် ဒီနေ့ သွားဖို့ ရှိသေးလား’

‘မရှိပါဘူး’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက သံပြိုင်ဖြေလေသည်။ ။

‘ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဖေကြီးသွားတော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မီးကြီး ဖေကြီးသွားမယ် ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့ မီးကြီးအတွက် အဖော်ကောင်း ဖေကြီး ရှာပေးတယ်လို့ ပဲ စိတ်ထဲမှာ ထားလိုက် ဟုတ်လား’

ဖေကြီးက သူ့ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည် ကို အကြင်နာ

သိုက် ပေကပ်ပြီး အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် နေ လိုက်လေသည်။ ။

ယခင်ကသာ ဖေကြီး ခုလို ခေါင်းကိုပုတ်ခတ်ပါက သူသည် ‘အား ခေါင်းကိုပုတ်ပြန်ပြီနော်၊ အိပ်ရာထဲ ရှူရှူးတွေပေါက်ထည့်လိုက်မယ် ဟုန်း’ဟု ချစ်စဖွယ်ပြန်ပြောနေကျဖြစ်သည်။ ။ ယခုတော့ မကျေနပ်မှုကို အသံတိတ်ဖြင့် စတင်ဆန္ဒပြလေသည်။ ။

ဖေကြီးထွက်သွားသည် ကို စပျစ်သီးများကို တစ်လုံးချင်း ဖြုတ်စား နေရင်းမှ နားစွင့်လိုက်သည်။ ။

ဖေကြီးကားသံကြားလိုက်ရပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ။

ထိုအချိန်ရောက်မှ အကြင်နာသိုက်၏ မျက်ဝန်းထက်မှ စောစောက မာန်နှင့်ဟန့်တားပိတ်ဆိုထား ခဲ့သော တာကျိုးပေါက်သွားပြီး မျက်ရည်များ ဝေါခနဲသွန်ဆင်း လာလေသည်။ ။

‘ဟောဗျာ ဒါဘာဖြစ်တာလဲ မကြီးကလည်း ’

နေမင်းသိုက်က စတင်ညည်းတွား လိုက်လေသည်။ ။

အကြင်နာသိုက်၏ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကျွေးမှုများ သည် သူတို့ အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေလေ သည်။ ။

အဘက်ဘက်၌ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေခဲ့ရသော သူတို့ ဘဝသည် လွန်ခဲ့သော ၅နှစ်ကျော်ကာလခန့်ကသာ မိခင်ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ငိုကြွေးခြင်းဟူသော ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု သောကကို ခံစားခဲ့ရလေသည်။ ။

ဒါလည်း ခဏတာပင်။ နောက် မောသွားသောအခါ အငိုရပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ။

မိတဆိုးလေးတွေဟု ဆိုကာ ဖခင်က မိခင်နေရာကော ဖခင်နေရာပါ ယူ၍ ပိုမိုစောင့်ရှောက်ခဲ့ ပြန်သောအခါ၌ လည်း သူတို့ ဘဝ၌ ကွက်လပ် မရှိ ပြီးပြည့်စုံသလို ဖြစ်ခဲ့ပြန်သဖြင့် မျက်ရည်နှင့် သူစိမ်း ပြင်ပြင် ဖြစ် နေခဲ့ကြရပြန်လေသည်။ ။

ယခုမှ ... အကြင်နာသိုက် မျက်ရည်ကို မိတ်ဖွဲ့လေရာ မောင်နှစ် ယေ ၁က ခမာ စိတ်ပျက်သလို ကြည့်ကာ နေမင်းသိုက်က စတင်ညည်းတွား လိုက်လေသည်။ ။

အငယ်ကောင် လမင်းသိုက်ကတော့ ..

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ’

အကြင်နာသိုက်ဒေါသသည် လမင်းသိုက်ပေါ်သို့ စုပြုံကျရောက်သွား လေသည်။ ။

‘ဘာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မရှိတာလဲ’

သောကမျက်ရည်ချောင်းသည် ဒေါသတည်းဟူသော သောကကျော က်တုံးကျောက်ဆောင်၏ ပိတ်ဆို့တားဆီးလိုက်မှုကြောင့် ရပ်တန့်သွား လေသည်။ ။

လမင်းသိုက်ကို မျက်ဝန်းနီဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

‘မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ သူ့အသံချည်းပဲ ကျေနပ်နေလိုက်တာ’

‘မကျေနပ်လို့ ရမလားဗျ အဖေဟာ အဖေပဲ အဖေဘာလုပ်လုပ် သား သမီးဟာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး နောက် ဖေကြီးရွေးချယ်တဲ့ မိန်းမကလည်း သာမန်မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး ပိုင်းလုံးလည်း မဟုတ်ဘူး ဂုဏ်သိက္ခာရှိ တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဟာဗျာ’

‘နင်က သိလို့ လား’

‘သိတာပေါ့ဗျ ဖေကြီးတွဲနေတယ်ဆိုကတည်းက အဲဒီလေဒီကြီးနောက်ကို ကျွန်တော် ရဲ့ခိုး လိုက်လုပ်ပြီးသား’

‘ဟင်’

ခြေလှမ်းသွက်ပြီး နေရာတကာ စပ်စပ်စပ်စပ်နိုင်သော လမင်းသိုက်ကို အကြင်နာသိုက် ငေးကြည့်မိလေသည်။ ။

‘အရမ်းချမ်းသာတာဗျ .. အင်းလျားမြိုင်ထဲမှာ နေတယ် ဇာတိက တောင်ကြီးမှာ ဗျ။ မြတ်လက်ဖက်စိုခြောက် အချိုခြောက်လုပ်ငန်းနဲ့ ဗြူတီပါလာတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်’

‘အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ငါတို့ ကကော ဆင်းရဲနေလို့ လား ဖေကြီးလည်း ချမ်းသာတာပဲ’

‘ဖေကြီးချမ်းသာတာလည်း ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဖေကြီးမှာ အပိုဆု ၃ ဆုပါတယ်လေ’

‘ဘာ အပိုဆုလဲ’

‘မကြီးကို ဒါကြောင့် ကလေးဆန်တယ်ပြောတာ အကြီးဖြစ်ပြီး ဘာမှ လည်း မသိဘူး သားသမီး ၃ယောက်က အပိုဆုမဟုတ်လို့ ဘာလဲ။ ကလေး ၃ယောက်နဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ အပျိုစစ်စစ်လေဒီနဲ့ ယှဉ်ကြည့် နာစရာရှိ ဘယ်သူ့ဘက်က နာရမလဲလို့ ။ လေဒီကြီးရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေဘက်ကပဲ နာရမှာ ’

လမင်းသိုက် ရှင်းပြတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပင်။

နေမင်းသိုက်ကလည်း ...

‘ဟုတ်တယ် မကြီး ညီလေးလမင်း ပြောတာမှန်တယ် အန်တီမင်းမမ မြတ်က ဖေကြီးကို တကယ့် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်လို့ သာလျှင် လက်ထပ်တာဖြစ်မယ် ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ကြီးတွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး မိထွေးနှိပ်စက်တာ ခံရမယ့်အရွယ်လားလို့’

‘ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းနဲ့ ဆိုရင်ကော’

‘ဪ ကျွန်တော်တို့ ကကော ပညာမဲ့နေလို့ လား မောင်နှမ ၃ ယောက်အပြင် ကြီးငယ်ကြီးပါ ရှိသေးတာပဲ ကြီးငယ် .. ကြီးငယ်ဆိုလို့ ကြီးငယ်လည်း မတွေ့ပါလား’

‘မတွေ့ဆို မနက်ကတည်းက ဒီနေ့ ညီလေး စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့လို့ လဲဆိုကော ရိပ်သာဝင်သွား တယ်လေ’

‘ဟုတ်လား ရှောင်ကွန်နရီ လုပ်သွားပြီထင်တယ် ဖေကြီး မတားလိုက်ဘူးလား’

‘ဘာသာရေးဆိုတော့ ဘယ်တားလို့ ရမလဲ ညီလေး’

အကြီးကောင် နေမင်းသိုက်သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောဆိုနေထိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။

‘ကဲပါ မကြီးရာ ငိုလည်း ငိုမနေနဲ့’

‘ငါမငိုပါဘူး မျက်ရည်က သူ့ဘာသာသူကျတာ’

‘တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ သဘာဝပဲ။ ဖေကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်အရ ဖေကြီးဟာ နောက်အိမ်ထောင်ကိုပြုသင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ငဲ့ညှာပြီး ၅ နှစ်ကျော် ၆ နှစ်နီးပါး မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့ အမေတာဝန်ကော အဖေတာဝန်ပါ ထမ်းဆောင်ပေးခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်သင့်ပါတယ်ဗျာ’

အေးဆေးသောနေမင်းသိုက် ကိုယ်တိုင်ပင် လက်ခံပြီး
အကျိုးအကြောင်းလေးနှင့် ပြော လာပြီ ဆိုတော့လည်း သူ့ဘက်မှာ တစ်
ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးဟု အကြင်နာသိုက် နားလည် လိုက်လေသည် ဖြ
စ်ရာ ...

‘အေးလေ ဖေကြီးလည်း သူ့လမ်းသူရွေးတာပဲ ငါတို့ ဟာ သားသမီး
မို့လို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိလို့ မပြောဘူး ဒါပေမဲ့ သားသမီးဆိုတဲ့ ငါတို့ လည်း
လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာတော့ လုပ်ရမှာ ပဲပေါ့’

ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကိုထားကာ သူက ဦးတည်ပြောလိုက်သည်။ ။

ဒါကို အကင်းပါးသော လမင်းသိုက်က ...

‘ဘာလဲ မမကြီးက လေဒီကြီးကိုသွားတွေ့မလို့ လား မလုပ်နဲ့ ဗျာ ဖေ
ကြီးသိသွားရင် မကောင်း ပါဘူး’

‘ငါ့သဘောပါ ငါ့ရင်ထဲမှာ တော့ ဖေကြီးနားကို ဘယ်မိန်းမမှ ကပ်
တာ မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး။ မေကြီး နေရာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုး
နိုင်ဘူး’

‘ဒါကတော့ မကြီး သဘောထားသေးတာပဲ သားသမီးဟာ သားသမီး
၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ။ ဖေကြီးမှာ လိုနေတဲ့ ကွက်လပ်ကို ဇနီးမယားကပဲ
ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာ သဘောထားကြီးပါ မကြီးရာ’

‘နင်လျှာမရှည်နဲ့ အငယ်ကောင်။ သဘောထားကြီးတယ် သေးတယ်
ငါနားမလည်ဘူး ငါကတော့ သဘောမတူဘူး ဒါပဲ’

အကြင်နာသိုက်သည် ထမင်းစားပွဲမှ အရင်ဆုံးထခဲ့လေသည်။ ။ ဧည့်
ခန်းရောက်တော့ မိခင်နှင့် ဖခင် တွဲရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံကို ကြည့်လို
က်သည်။ ။

သူတို့ မောင်နှမ (၃)ယောက်အနက် သူသည် ဖခင်နှင့်ချွတ်စွတ်တူပြီး သားနှစ်ယောက်က ဖခင်နှင့် ပါးစပ်ပုံ မေးကွဲလေးပါပုံသာ တူညီပြီး ကျန်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကတော့ မိခင်နှင့် တူလေသည် ။ မောင်နှမ ၃ ယောက်စလုံးသည် အချောအလှစာရင်းဝင်များ ဖြစ်ကြလေသည် ။

မိခင်သည် သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်တော့ ချောသယောင်ယောင်ရှိသော်လည်း ဖခင်နှင့်ယှဉ်လိုက်သောအခါ အချောအလှသည် မှေးမှိန်သွားလောက်အောင် ဖခင်သည် လူချောလူဖြောင့် တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည် ။

ဖခင်ကို နှမြောသကဲ့သို့ ငေးကြည့်နေမိလေသည် ။

‘မိသက်’

‘ဝှပ်’

‘မြတ်လက်ဖက်ခြောက်ပင်ရင်းဌာန နင်သိသလား’

‘သိသားပဲ စကော့ဈေးထဲလည်း ရှိတယ် ဘုရင့်နောင်မှာ ပွဲရုံထင်တယ်။ နောက် ကန်တော်လေး လမ်းမပေါ်မှာ လည်း တွေ့တယ် နောက် ...’

‘ကဲပါ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပြီ’

အကြင်နာသိုက်က ကားကို ကန်တော်လေးဘက်သို့ ဦးတည် လိုက်လေသည် ။

သိမ်ဖြူဈေးအနီးတွင် မြတ်လက်ဖက်ခြောက်စတိုးဆိုင်ကြီးကို တွေ့ရလေသည် ။

အကြင်နာသိုက်က ဆင်းကာ လက်ဖက်ခြောက်တစ်ထုပ်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ ။

သက်သက်စံကို ကားပေါ်၌ သာ စောင့်စေလိုက်သည်။ ။ နေရာတကာ စပ်စပ်စုစုနှင့် ပျစ်တောက် ပျစ်တောက် ပြောနေမှာ နေမှာ စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။ ။

လက်ဖက်ခြောက်ဝယ်ရင်း စုံစမ်းလိုက်သည် နှင့် ဒေါ်မင်းမမမြတ်၏ ထိုင်သောနေရာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရ လိုက်လေသည်။ ။

‘သူ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကတော့ မမတို့ ပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူးကွယ် သူပေးချင်တဲ့ လူမှ ပေးတာ မမတို့ တောင် မသိဘူး၊’

အရောင်းကောင်တာမှ မိန်းကလေးက ပြော လိုက်လေသည်။ ။

စိတ်ထဲ၌ ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု ပြောမိလေသည်။ ။

သူတို့ အဆင့်အတန်းကလည်း သေးသည် မှ မဟုတ်ပေဘဲ။

မောင်နှမ ၃ ယောက်ကို ကားတစ်စီးစီနှင့် ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ဖခင်က ပေးထားသည်။ ။

အိမ်ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ကားတစ်စီးကတော့ အိမ်မှုကိစ္စအတွက် အိမ်တော်ထိန်းဒေါ်ညိုက ဦးစီးပြီး သုံးပေတော့။

ကြီးငယ်သွားလိုလျှင်လည်း သုံး။

ဖခင်၏ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲအပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ကိုယ်တိုင် အလေးထားကာ ဆက်ဆံ သည်။ ။

ကြီးငယ်သွားချင်တာရှိသည် နှင့် သူအားသည် ကြုံပါက ကြီးငယ်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် လိုက်ပို့ပေး သည်။ ။ နေမင်းသိုက်ကလည်း ထိုနည်းတူပ

သူ့ဖခင် ဦးဇေယျာသိုက်သည် စိတ်သဘောထား အထူးကောင်းမွန် သောသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဖခင်၏ စိတ်ထားသည် နောက်မိန်းမ၏ အရောင်ဆိုးမှုကြောင့် ပြောင်းလဲသွားမှာ ကို အကြင်နာသိုက် စိုးရိမ်လေသည် ဖြစ်ရာ ဖခင်ကိုနှမြောစိတ်တို့ ကြောင့် ဒေါ်မင်းမမမြတ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိလေသည်။ ။

‘ယူစရာယောက်ျားရှားလို့ ၊ ကလေး ၃ ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုကိုများ ...’

‘ဘာ ဘာပြောတယ် နာနာ’

သူ့နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားသဖြင့် သက်သက်စံက မေး လိုက်လေသည်။ ။

‘ငါ့ဖေကြီး မိန်းမယူတော့မလို့ တဲ့ ’

‘ဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘အေးလေ နင့်အဖေလည်း ငယ်သေးတာပဲ ဘယ်သူနဲ့ လဲ နင့်ထက် ကော ကြီးရဲ့ လား’

‘ကြီးတာမှ ဖေကြီးထက်တောင် နှစ်နှစ်ကြီးသေးတယ်’

‘အဲဒီတော့ အန်ကယ်က ဘာစိတ်ကူးနဲ့ များ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ မိန်းမကို ယူချင်တာလဲ မသိ ပါဘူး’

‘အဲဒါကြောင့်ပေါ့ .. ငါအခု အဲဒီမိန်းမကိုသွားတွေ့မလို့ ’

‘တွေ့ပြီး နင်ဘာပြောမလို့ လဲ’

‘နင် စောင့်ကြည့်နေပေါ့’

‘အန်ကယ်သိသွားရင် မကောင်းဘူးနော်’

‘သိ သိပေါ့ ဖေကြီးက သူ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို သူ့လုပ်တာပဲ ငါလည်း ငါ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ငါအသုံးချမှာ ပဲ ဘာပြောနိုင်မှာ လဲ ပြောချင်ရာပြောပေါ့’

အကြင်နာသိုက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ။

ခက်ထန်နေသော အကြင်နာသိုက်မျက်နှာကြောင့် သက်သက်စံလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပဲ ငြိမ်နေ လိုက်လေသည်။ ။

အကြင်နာသိုက်သည် လမ်းမတော်၌ ရှိသော မြတ်လက်ဖက်ခြောက်ဖြန့်ချိရေး ရုံးခန်းသို့ သွား လိုက်လေသည်။ ။

‘ဒေါ်မင်းမမမြတ် ရှိသလား’

‘ရှိပါတယ် ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ’

‘ရတယ် ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ဝင်သွားမယ်’

အသက် ၂၀ အရွယ်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ကလေးသာသာလောက် ဟု သာ ထင်နိုင်ကောင်းထင်နိုင်သော်လည်း အရပ် ၅ပေ ၆လက်မရှိသော အကြင်နာသိုက်၏ အရပ်နှင့် ရှည်သောဆံပင်က ရင့်ကျက်မှုကို ဆောင်စေသည်။ ။

‘ရုံးခန်း’ဟု အလူမီနီယမ်တပ်ထားသော အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်မင်းမမမြတ်က သူ့ကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ ။

ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ ...

‘အကြင်နာ ထင်တယ်’

‘ဟင် ဒေါ်မင်းမမမြတ် ကျွန်မကို သိနေပါလား’

‘သိတာပေါ့ မြင်တော့မမြင်ဖူးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ကိုဇေက သူ့သားသမီးတွေအကြောင်း အမြဲပြောပြ တော့ ကိုဇေရဲ့ ရုပ်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ အကြင်နာဆိုတာဖြစ်မယ်လို့ အန်တီက ပြောနိုင်တာပါ ထိုင်လေ သမီး’

‘ကျွန်မကို သမီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ထိုင်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး’

အကြင်နာသိုက်က ဘုတောလိုက်သည်။ ။

သက်သက်စံကို တမင်ခေါ်မလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အကြင်နာသိုက် ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးသေးသောမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အရေး အနိုင် အရှုံးကိုတွက်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ များ သူသည် ဒေါ်မင်းမမမြတ်၏ စကားစစ် ထိုးနှက်မှုအောက်ဝယ် ရှုံးနိမ့်သွားရမည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့မည်ဆိုပါက ထိုကြုံတွေ့မှုကို မိမိသူငယ်ချင်း မမြင်တွေ့စေချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

‘အန်တီအရွယ်အရတော့ သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတွေကို သမီးလို့ ခေါ်တတ်တဲ့ အတွက် နှုတ်ကျိုးနေပြီ သမီးရယ် ကဲ နာမ်စားအသုံးအစွဲဟာ သမီးလာရခြင်းအကြောင်းရင်းရဲ့ အဓိကအချက် တော့ မဟုတ်တန်ပါဘူးနော်’

‘အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ အန်တီ အန်တီရဲ့ မာယာပရိယာယ်ဟာ ဖေကြီးလိုလူရိုးလူအ တစ်ယောက်ကိုပဲ သိမ်းသွင်းယူလို့ ရပါမယ်

ကျွန်မကိုတော့ မရဘူး’

‘ကြည့်ရတာ သမီးက အန်တီကို မိထွေးနေရာပေးဖို့ မလိုလားဘူး ထင်ပါတယ်’

အပြီးမပျက်ပြောနေသော ဒေါ်မင်းမမမြတ်ကို အကြင်နာသိုက်က ပြူးတူးကြောင်တောင်လေး ကြည့်နေလိုက်သည်။

ချောလည်း ချော၊ တောင့်လည်း တောင့်၊ ဖြောင့်လည်း ဖြောင့်သော ဤအမျိုးသမီးကြီးကို မသိပါက အသက် ၃၀ မျှလောက်သာ ထင်ရလောက်အောင် နုပျိုလေသည်။

‘အန်တီက သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ’

‘သဘောပေါက်ပြီးသားပါ ... အန်တီ အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ တွက်ပြီးသား ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုဇေကို လက်မထပ်ခင် သမီးတို့ နဲ့ အရင်တွေ့ဆုံချင်ပါတယ်ဆိုတာကို သမီးအဖေက လက်မခံခဲ့ဘူး ခုတော့ ... အန်တီ စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီး အန်တီ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ အန်တီတို့ မှ လက်မထပ်ရသေးတာ’

မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ဒေါ်မင်းမမမြတ်ကိုပြောလိုက်ရသည်။

မျက်နှာပူသလိုလိုတော့ ရှိနေသည်။

‘လာမယ့် အင်္ဂါနေ့မှာ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ၃ ရက်ပဲလိုတော့တယ် ကိုဇေက အားလုံးစီစဉ်ထား ပြီးပြီ။ သူ့ဆရာသမား တရားသူကြီးတွေက လည်း သူ့အတွက် အချိန်သတ်မှတ်ပေးပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး အန်တီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒုတိယမြောက်အသည်းကွဲခြင်းရဲ့ ဒဏ်ကို ခံစားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး သမီးရယ် ဒါကြောင့် ရှေ့မျက်နှာ နှော

က်ထားပြီး အန်တီကပဲ သမီးကိုတောင်းပန် ပါတယ်။ အန်တီကိုခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ် သမီးတို့ မိသားစုလေးရဲ့ ဘဝထဲ အန်တီကို ဝင်ရောက်ခွင့်ပေး ပါလို့ ’

ပြောရင်း လှပသော မျက်လုံးရွဲကြီးဝယ် ပုလဲမျက်ရည်ဥလေးများက ပြူတစ်ပြူတစ်လုပ်ကာ ခုန်ထွက် လာပြီး ကော့မျက်တောင်ကြီးများကို ခိုတွဲလာပုံမှာ ကဗျာဆန်နေသည် ။

ဖေကြီးလိုလူ မပြောနှင့် သူပင်လျှင် ကြွေလှကြွေခင်ဖြစ်သွားသည် ။

‘ဟင်းဟင်း မဆိုးပါဘူး အန်တီ မျက်ရည်လက်နက်နဲ့ အပြောနုနုလေးတွေက ကြွေလောက်ပါ တယ် .. ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အန်တီရဲ့ အနုအရွလက်နက်တွေနဲ့ ခြွေပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကြွေမှာ မဟုတ်ဘူး အန်တီကို မကြိုဆိုဘူးဆိုတာ အန်တီသိရင် တော်ပါပြီ နောက်ဆုတ်လို့ မရဘူး ရှေ့တိုးမယ် ဆိုရင်တော့ အန်တီဘဝဟာ ပန်းခင်းလမ်းလျှောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကြိုတင်သတိပေးပါရဲ့ ဒါပါပဲ အန်တီ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီး။ အန်တီဘဝက ခရောင်းလမ်းကိုလျှောက်ခဲ့ပြီးမှ ပန်းခင်းလမ်းကို ရောက်ခဲ့တာပဲ အန်တီ သတ္တိမနည်းပါဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ အန်တီအတွက် နောင်တဆိုတာ မဖြစ်ပေါ်ရင် ကောင်းပါတယ် ကျွန်မပြန်မယ် ဪ ဖေကြီးကိုလည်း ကျွန်မလာသွားတဲ့ အကြောင်းကို ပိုပိုသာသာလေး ကုန်းတိုက်လိုက်ဦးပေါ့နော်’

‘အန်တီမှာ အဲဒီလိုဝါသနာမရှိပါဘူး သမီးရယ်’

အကြင်နာက ဘာမှ ဆက်ပြောမနေတော့ပဲ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမကြည့်ခဲ့ဘဲ တောက်လျှောက်ပင် ကားပေါ်တ

ကံကာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ဂူးခနဲမောင်းထွက်တော့ သက်သက်စံက

‘ပလုပ်တုတ် ဖြည်းဖြည်းပါ နာနာရယ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာ လဲ နောက်မဆုတ်ဘူးတဲ့ လေ’

‘ဟာ ဆုတ်ပေးလို့ ရမလား သူတို့ မှာ အရွယ်မှ မရှိတော့တာဟာ ဘာဖြစ်လဲ နာနာရယ် သဘောထားကြီးစမ်းပါ နင်လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ ဘွဲ့ရရင် လက်ထပ်မယ်ဆို၊ ကျောင်းပြီးအောင် တစ်နှစ် သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေရတာဆိုပြီး’

‘ဒါကသက်သက်ပြောတာပဲ မရဘူး ကြီးငယ်ဆီသွားမယ်’

‘ဟဲ့ ရိပ်သာက သွားတွေ့လို့ ရလို့ လား’

‘ရပါတယ် ဧည့်ချိန် ငါသိတယ် ညနေမှ ။ နင့်ကို ခုပြန်ပို့ပေးမယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား နင်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေလို့ ’

‘ဖြစ်ပါတယ်’

အကြင်နာသိုက်စိတ်ထဲ၌ ယောက်ယက်ခတ်နေသည် မှန်သော်လည်း သောကတော့ သိပ်မရောက် ချေ။

ကျယ်ဝန်းသောအိမ်ကြီး၌ မိမိအိပ်ခန်းထဲ ဝင်နေလိုက်လျှင် မမြင်ချင်သောမျက်နှာကို မြင်တွေ့ ရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

နောက် .. ကားတစ်စီးနှင့် အပြင်ထွက်နေလိုက်၊ အိပ်ခါနီးမှ ပြန်လာလျှင်လည်း ရသည် ။

ညနေထမင်းစားတိုင်းမှာ မိသားစုအားလုံး ဆုံစည်းရမည်ဟူသော ဖခင်စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ပစ်ရုံသာရှိသည် ။

ကြီးငယ်နှင့်တွေ့လျှင် ဘာပြောဦးမည်မသိ။

‘မီးကြီးရယ် ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ’

အအေးပုလင်းနှင့် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးဆွဲကာ ယောဂီများကိုတွေ့နိုင်
သည့် ဧည့်ချိန် ညနေ ၅နာရီနှင့် ၆နာရီကြားတွင် အကြင်နာသည် ရိပ်
သာဂိတ်ဝ၌ သွားစောင့်နေလိုက်သည် ။

ကြီးငယ်က သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ပြောလိုက်သည် ။

‘လိုက်လာဆို ကြီးငယ်မောင်ကိစ္စ သိပြီးပြီလား’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘နောက်မိန်းမယူမယ့်ကိစ္စလေ’

‘ဪ ဒါလား သိပြီးပြီ’

‘ကြီးငယ်ကို ခွင့်တောင်းလို့ လား’

‘တောင်းပါတယ်’

‘ကြီးငယ် မကျေနပ်လို့ ဒီမှာ လာဝင်တာမဟုတ်လား’

‘ကြံကြီးစည်ရာ မီးကြီးရယ် သားငယ် ဆယ်တန်းဖြေပြီးတော့ တာဝ
န်နည်းနည်းပေါ့သွားလို့ မောင်မောင်ဆီ တစ်လခွင့်တောင်းပြီး လာဝင်

တာ မောင်မောင်က သူ့ကိစ္စမှန်သမျှ ကြီးငယ်ကိုတိုင်ပင် တာပဲ ခုကိစ္စလည်း ကြီးငယ်ခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ’

‘ဟင်’

သွားပါပြီ အကြင်နာသိုက်ဘက်၌ မဲတစ်မဲမှ မရှိတော့ပါလား။

‘ကြီးငယ်က သဘောတူတယ်’

‘တူတာပေါ့ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ သဘာဝပဲဟာ မောင်မောင်က ကြီးငယ်နဲ့ သားသမီး တွေအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့ရှာတာပဲ သူ့ဆန္ဒနဲ့ သူ ဘဝသာယာမှုကိုရှာပါစေတော့။ တို့ တွေအားလုံးက သူလိုအပ်ချက်တိုင်းကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ မီးကြီးအဖေကို နားလည်သဘောပေါက် နားလည်ပေးလိုက်ပါ’

‘ကြီးငယ်ကလည်း ...’

အ ကြ င် န ာ သ ို က် မှ ှ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပေ။
ခြေကုန်လက်ပန်းကျသော တောင်တက်သမား ကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘မီးကြီးရယ် လက်တောင်မှ အတိုအရှည်ရှိသေးတာပဲ မိထွေးတိုင်းကို မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ တရားသေအစွဲကြီးတော့ မထားပါနဲ့ ကွယ်။ ကဲ ကဲ သွား သွား ကြီးငယ်လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ဒါမှ ညဘက် တရားအားထုတ်လို့ ကောင်းမှာ ပြန်တော့နော် မီးကြီး ... ဒေါ်မင်းမမ မြတ်ကိုလည်း အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ ကြည့်နိုင်အောင်သာ ကြိုးစားလိုက်ပါကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အိမ်ကိုတန်းပြန်နော် ညနေ ၆နာရီ ထမင်းစားအမိပြန်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အကြင်နာသိုက် ပြန်ခဲ့ရလေပြီ။

ရင်ထဲမှာ တော့ နည်းနည်းလေးမှ မကောင်းနိုင်။

အကြင်နာသိုက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိမ်ကိုသာပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ညနေ ဖိနာရီတိတိတွင် မိသားစု စုံလင်စွာ ထမင်းစားသောက်ကြသည်။ ။

အကြင်နာသိုက်က နေ့ခင်းက သူ ဒေါ်မင်းမမမြတ်ကိုသွားရောက် တွေ့ဆုံခြင်းကိစ္စအတွက် ဖခင် ဘာပြောမည်နည်းဟု နားစွင့်ကာ နေလေသည်။ ။

သို့သော် ဖခင်က ဘာမှ မပြောချေ။

အငယ်ကောင်လမင်းသိုက်က သူ ကွန်ပျူတာနှင့်အင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ ဂျပန်စကားပြော တက်ချင်သည် ပြောသည် ကို ဖခင်က ခွင့်ပြု လိုက်လေသည်။ ။

ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသော နေမင်းသိုက်ကတော့ ဘာမှ မပူဆာ။ သူ့ကျောင်းစာများ နှင့်သာ နပန်းသတ်နေရလေသည်။ ။

တတိယနှစ်ကွန်ပျူတာကျောင်းသူ သူ့အတွက်ကတော့ စာမေးပွဲပြီး လျှင် ကျောင်းဆက်တက်ရ မလား အလုပ်လုပ်ရမလားဆိုတာကို စဉ်းစားရုံပဲရှိတော့သည်။ ။

‘သားငယ်တို့ ဖေကြီးတို့ နဲ့ မလိုက်ဘူးနော် ဖေကြီးတို့ ဘာသာ လွတ် လွတ်လပ်လပ်သွားကြတော့’

‘သားကြီးကကော’

‘စာကျက်ရဦးမယ် ဖေကြီးရာ’

‘မီးကြီးကကော’

‘မီးလည်း ကျူရှင်တက်ရဦးမယ် စာမေးပွဲနီးနေတော့’

‘ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆို ဖေကြီးတို့ လည်း မသွားတော့ပါဘူး’

‘မဟုတ်တာ ဖေကြီးရာ သွားစရာရှိသွားပါ ဟန်းနီးမွန်းပဲထွက်ပါ ဖေကြီးရာ။ အလုပ်တွေနဲ့ ဖိစီးနေတာ ထွက်ပေါက်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ခရီး ထွက်ပါ ငပလီသာ သွား၊ သား လေယာဉ်လက်မှတ်သွားလုပ် ပေးမယ်’

‘ဟုတ်သားပဲ ဖေကြီးရာ ညီလေးပြောတာ မှန်ပါတယ် ဖေကြီးဘက် ကတော့ နှစ်မင်္ဂလာဆိုတော့ နေနိုင်ပေမယ့် အန်တီဘက်ကလည်း စဉ်း စားပေးဦးမှ ပေါ့’

‘ဟင်’

ဟူသောအာမေဍိတ်သံသည် အကြင်နာသိုက်၏ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ထွန်းသွားလေသည်။ ။

အကြင်နာသိုက်သည် သူ၏ မောင်များ ဤမျှလောက်အထိ သဘော ထားကြီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ခြင်းသည် သူ၏ အားနည်းချက်ဖြစ်လေသည်။ ။ ကိုယ်ထင်တာကို ကိုယ်စွတ်စွတ်ကာ လုပ်လိုက်သည် ကလွဲ၍ လောကကြီးကို အလေးအနက် တစ်ခါမှ မကြည့်ခဲ့မိချေ။

သူများ ဘက်ကဆိုသော အနေအထား သူမတွေးခဲ့မိချေ။

သူဖြစ်ချင်တာရှိလျှင် ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်သည်။ ။ လုပ်ချင်တာရှိလျှင် လုပ်လိုက်သည်။ ။ ဒါပဲ ဘယ်အရာကိုမှ ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှ အ

လေးအနက်မတွေးခဲ့မိချေ။

‘ဟုတ်သားပဲ ဖေကြီးက ကိုကြီးပြောတာမှန်တယ်’

နေမင်းသိုက်၏ စကားကို လမင်းသိုက်ကပါ ထောက်ခံလေသည် ။
အကြင်နာသိုက်ကတော့ မသိချင်ဟန်ပင် ဆောင်နေလိုက်သည် ။

‘အင်း မင်းတို့ ပြောမှ ပဲ ဖေကြီးလည်း မမအတွက် စဉ်းစားပေးသင့်
မှန်း သိတော့တယ် သန့်ခံရ သားတို့ ရာ ဖေကြီးတို့ သွားဖြစ်ရင် ဖေကြီး
ကိုနားလည်ပေးနော်’

‘နားလည်ပေးပါတယ် သွား သွား’

‘အိမ်မှာ မငယ်မရှိတော့ ဖေကြီးလည်း နောက်ဆံတင်းတာပေါ့’

‘ကြီးငယ်မရှိပေမယ့် အရီးညိုရှိတာပဲ ဖေကြီးရာ ပူမနေပါနဲ့ ဖေကြီး
က သားသမီးတွေအတွက် ပူပန်ရတယ် နောက်ဆံတင်းရတယ်လို့
လူများ တွေ့ရှေ့မှာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ သားသမီးသိက္ခာကျတယ် သား
သမီးတွေ မလိမ္မာလို့ လို့ ထင်သွားရင် သွားရော သားတို့ ဂုဏ်သိက္ခာ’

အရွန်းဖောက်တတ်သော လမင်းသိုက်ကြောင့် ထမင်းစားဝိုင်းသည်
အမြဲတစေစည်ကားနေတတ် သည် ။

‘ဟုတ်တယ် ဖေကြီး စိတ်မချရဆုံးက မင်းကိုပဲ သားငယ်
အသက်မပြည့်သေးဘူးနော် ကားမောင်းခွင့်မပေးနိုင်ဘူး မတ်စေ့နဲ့ ပဲ
သွားရမယ်’

‘ရက်စိ ဆာ’

‘မီးကြီးက မိန်းကလေးဆိုတော့ အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ကားတစ်စီးနဲ့
သွားလာတာကိုတော့ ဖေဖေ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟု တိုတောင်းစွာတုံ့ပြန် လိုက်လေသည်။ ။

အကြင်နာသိုက် ဖခင်နှင့် အချင်းများ ရလိမ့်မည်ထင်ထားသောကိစ္စ သည် ဖြစ်မလာခြင်းမှာ ဒေါ်မင်းမမမြတ်သည် သူလာတွေ့သွားကြောင်း ဖခင်ကိုပြန်မပြော၍ လား။ ဖခင်ကပဲ မသိချင်ဟန်ဆောင် နေတာလား ဆိုတာကို မသိနိုင်ချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်မင်းမမမြတ်ကိုတော့ မိထွေးတော်ရတော့မည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။
